

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitka Hroudové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **M. S.**
bytem X
zastoupen S. W., zmocněnkyní
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025, čj. MD-21790/2025-160/12, sp. zn. ?D/21790/2025/160

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný správní orgán zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností („*správní orgán prvního stupně*“)

ze dne 1. 7. 2025, čj. MHMP 731369/2025/Dit, jímž byla zamítnuta námitka žalobce proti provedení záznamu dvou bodů v kartě řidiče ke dni 5. 12. 2024.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 23. 8. 2025 do datové schránky zástupce žalobce a žaloba je tak podána včas v zákonné lhůtě dvou měsíců. Nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že odvolání bylo zamítnuto jako nepřípustné, byť bylo podáno zástupcem účastníka řízení, který byl řádně zmocněn podáním účastníka ze dne 4. 6. 2025. Pokud žalovaný odůvodňuje nepřípustnost odvolání tím, že nebylo akceptováno zmocnění, protože nebyla předložena plná moc s úředně ověřenými podpisy, žalobce namítá, že k neakceptaci zmocnění správní orgán neměl právo, neboť zmocněnce si volí účastník, jehož vůle musí být respektována. Zmocnění bylo předloženo datovou schránkou, takový způsob je dostatečně věrohodný a správní orgán nemá právo požadovat úřední ověření plné moci.

3. Žalovaný uvedl, že „nastala situace, kdy bylo zjištěno, že osoba zmocněnce nebyla zvolena tak, aby řádně zastupovala pana S., nýbrž zde bylo dáno podezření ze zneužití práva.“ Žalobce namítl, že tento závěr nebyl nijak popsán, není tedy zřejmé, jakou neoprávněnou výhodu by měl pan S. volbou zmocněnce získat. Žalovaný své úvahy nepřednáší, pouze obecně odkazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, ve kterém však také nic konkrétního není tvrzeno. Zmocněnkyně žalobce řádně zastupovala, podala odvolání a zmocnění bylo řádně doloženo. Zamítnutí odvolání jako nepřípustného je naschvalem ze strany správního orgánu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány obou stupňů. Správní orgán prvního stupně v něm vydal dne 1. 7. 2025 rozhodnutí, kterým zamítl námitku žalobce jako nedůvodnou a záznam dvou bodů ke dni 5. 12. 2024 byl potvrzen. Toto rozhodnutí bylo dne 11. 7. 2025 doručeno žalobci. Dne 16. 7. 2025 podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání fyzická osoba S. W., jež uvedla, že rozhodnutí, na jehož základě byl proveden záznam dvou bodů, nemohlo nabýt právní moci, neboť nebylo řádně doručeno. Správní orgán prvního stupně následně postoupil odvolání spolu s předmětným spisovým materiálem a svým stanoviskem žalovanému.

5. Žalovaný vydal rozhodnutí dne 19. 8. 2025 pod čj. MD-21790-160/12, kterým odvolání S. W. zamítl jako nepřípustné. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 8. 2025. Následně podala zástupkyně žalobce žalobu ke správnímu soudu.

6. K vlastnímu obsahu žalobních bodů žalovaný uvedl, že není pravdou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyl popsán důvod, na základě kterého bylo zastoupení žalobce vyhodnoceno jako zneužití práva. Žalovaný se odkázal na totožný postup správních orgánů v souvisejícím řízení o přestupku. Žalovaný na svém postupu trvá, proto se na něj odkazuje a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před správními orgány obou stupňů

7. Městský soud v Praze z předloženého spisového materiálu ověřil průběh dosavadního řízení v podstatných rysech tak, jak jej popsali žalobce v podané žalobě i žalovaný ve vyjádření k ní.

8. Ze spisu tak vyplývá, že správní orgán prvního stupně vydal dne 1. 7. 2025 shora uvedené rozhodnutí, kterým zamítl námitku pana S. jako nedůvodnou a záznam dvou bodů ke dni 5. 12. 2024 v kartě řidiče byl potvrzen. Toto rozhodnutí bylo dne 11. 7. 2025 doručeno žalobci panu S.

9. Dne 16. 7. 2025 podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání odvolatelka S. W., jež uvedla, že rozhodnutí, na jehož základě byl proveden záznam dvou bodů, nemohlo nabýt právní moci, neboť nebylo řádně doručeno.

10. Správní orgán prvního stupně následně postoupil odvolání spolu s předmětným spisovým materiálem a svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu, který v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy a soudní judikaturou, když v průběhu správního řízení vyzval žalobce pana S. k doložení zmocnění s úředně ověřenými podpisy jeho osoby coby zmocnitele a zmocněnkyně, tj. odvolatelky S. W.

11. V předmětném případě totiž dle žalovaného nastala situace, kdy bylo zjištěno, že osoba zmocněnkyně nebyla zvolena tak, aby řádně zastupovala pana S., nýbrž zde bylo dáno podezření ze zneužití práva. Tato skutečnost vyplývá z faktu, že fyzická osoba S. W. byla jako zmocněnkyně zvolena i v jiných správních řízeních jiných účastníků řízení a správní orgány i soudy v rámci soudních řízení dospěly k tomuto závěru, například v souvisejícím řízení o přestupku, po jehož pravomocném projednání byly panu S. zaznamenány předmětné dva body. Pan S. se i v řízení o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), nechal zastupovat paní S. W. Magistrát města Plzně rovněž vyzval pana S. k doložení zmocnění s úředně ověřenými podpisy a stanovil mu k tomu lhůtu. Pan S. na tuto výzvu nereagoval a proti následně vydanému meritornímu rozhodnutí se odvolala paní W. Magistrát odvolání postoupil Krajskému úřadu Plzeňského kraje, který dne 2. 5. 2025 vydal rozhodnutí, jímž zamítl toto odvolání jako nepřípustné, přičemž se mimo jiné odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 17 A 8/2024-50, jenž se v dané věci zabýval totožnou otázkou, tj. zastoupením jiného účastníka řízení osobou zmocněnkyně S. W., přičemž konstatoval: „*Tyto skutečnosti mohly vyvolat u správních orgánů oprávněné pochybnosti o existenci a smyslu zastoupení zmocněncem ze zahraničí. V takové situaci byl správní orgán dle názoru soudu oprávněn vyzvat žalobkyni k odstranění těchto pochybností např. způsobem, který zvolil, tj. k předložení ověřené plné moci a ke sdělení, jak může uvedený zmocněnec řízení zefektivnit. Celý postup správního orgánu je tak podle názoru soudu v souladu s postupem doporučeným ve zmiňovaném rozsudku NSS čj. 1 As 27/2011-81, a je také v souladu se zákonem.*“

12. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále plyne, že žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně zcela správně vyzval pana S. k doložení zmocnění s úředně

ověřenými podpisy jeho a odvolatelky, k čemuž mu stanovil přiměřenou lhůtu. Správní orgán prvního stupně zároveň pana S. poučil o skutečnosti, že pokud nebude na tuto výzvu reagovat, bude na něj nahlíženo jako na nezastoupeného účastníka předmětného správního řízení. Pan S. tak byl srozuměn se stavem, který nastane, pokud nebude na tuto výzvu reagovat. Navzdory tomu pan S. na tuto výzvu nereagoval a plnou moc s ověřenými podpisy správnímu orgánu prvního stupně nezaslal. Proto správní orgány dovodily, že odvolání proti předmětnému rozhodnutí podala osoba, která není účastníkem řízení ani jeho zástupcem a jedná se tak o odvolání nepřípustné, které bylo správně a důvodně postupem podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění, jako nepřípustné odvolání zamítnuto.

Řízení před soudem

13. Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, s čímž žalobce i žalovaný souhlasili konkludentně [viz ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud nepovažoval za potřebné provést dokazování listinami, které žalobce k žalobě připojil. Předně je třeba uvést, že žalobce je jako důkaz výslovně nenavrl k žádnému ze svých tvrzení, zároveň žalobou napadené rozhodnutí je součástí spisového materiálu a listinami, které jsou součástí správního spisu, se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále též „NSS“ – ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, dostupný též online na www.nssoud.cz a publikovaný pod č. 2383/2011 ve Sbírce NSS).

14. Žalobou napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

15. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, pročez obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Žalobcovo odvolání i podaná žaloba jsou fakticky totožné a stojí na tvrzení, že odvolání bylo podáno zástupkyní účastníka řízení, která byla účastníkem řádně zmocněna a nebyly tak splněny podmínky pro zamítnutí odvolání pro nepřípustnost. Žalovaný se tudíž mohl s námitkami vypořádat do jisté míry stručně, a ze stejného důvodu to nyní může učinit i soud.

16. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.

17. Žaloba není důvodná.

18. Soud se nejprve zabýval namítanou nezákonností žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v neakceptaci zmocnění žalobce, protože nebyla předložena plná moc s úředně ověřenými podpisy. Podstatou této námítky je, že žalobce namítá, že k neakceptaci zmocnění správní orgán neměl právo, neboť zmocněnce si volí účastník, jehož vůle musí být respektována, zmocnění bylo předloženo datovou schránkou, tento způsob je dostatečně věrohodný a správní orgán neměl právo požadovat úřední ověření plné moci.

19. Soud k uvedenému žalobnímu tvrzení uvádí, že podstatou ústavně zaručeného práva na zastoupení a pomoc je možnost každého účastníka řízení nechat se zastoupit nebo využít právní či jiné odborné pomoci od jakékoli vybrané osoby v průběhu celého řízení. U práva

na zastoupení a právní pomoc pak lze v obecné rovině rozlišovat právo na zastoupení obecným zmocněncem, právo na právní pomoc a právo na jinou odbornou pomoc.

20. V nyní posuzované věci jde o právo na zastoupení obecným zmocněncem, tedy právo na zastoupení jinou, v oboru práva profesně nekvalifikovanou osobou. Jeho úprava je obsažena především v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu srov. Svoboda, P. *Ústavní základy správního řízení v České republice. Právo na spravedlivý proces a české správní řízení*. Praha: Linde, 2007. s. 295 - 297).

21. Obecně lze uvést, že v sankčních řízeních (mezi něž lze řízení o záznamu dvou bodů do registru řidičů zařadit) se uplatní mj. zásada zajištění práva na obhajobu, která vyjadřuje požadavek ochrany zákonných práv a zájmů osoby, proti níž je takové řízení vedeno. Řízení o záznamu dvou bodů v kartě řidiče lze přiměřeně považovat za takový typ řízení. Smyslem obhajoby je „*poznání všech skutečností důležitých ke zjištění objektivní pravdy o přestupku, okolností svědčících pro i proti osobě obviněné ze spáchání přestupku. Výkon obhajoby tak směřuje k dosažení spravedlivého rozhodnutí, a to má vliv na právní vědomí. Zásada je tedy stanovena nejen v zájmu osoby, proti které se řízení vede, ale též v zájmu společnosti.*“ (srov. Kučerová, H. *Dopravní přestupky v praxi*. Praha: Linde, 2006. s. 192).

22. Citovaná zásada má svůj odraz v ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu, podle něhož si účastník správního řízení může zvolit zmocněnce. *Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Zastoupení na základě plné moci představuje „fakultativní formu zastoupení a záleží jen na účastníku řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc“* (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 251-252).

23. Účastník přestupkového řízení je oprávněn zvolit si pro dané řízení zástupce na základě plné moci podle § 33 odst. 1 správního řádu. Takto zvolený zmocněnec nemusí být osobou práva znalou, neboť správní řád nevychází z povinného zastoupení (např. advokátem). Smyslem zastoupení by pak mělo být, že zmocněnec bude namísto zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím právní či jiné pomoci, vyřizováním komunikace se správním orgánem a podobně.

24. V posuzované věci správní orgány vyloučily zmocněnkyni žalobce, respektive nepřihlížely k zastoupení, protože žalobce na výzvu správního orgánu nepředložil plnou moc s ověřenými podpisy zmocnitele a zmocněnce, ačkoliv byl poučen správním orgánem prvního stupně o tom, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, bude na něj nahlíženo jako na nezastoupeného účastníka předmětného správního řízení.

25. Současná právní úprava správního řízení možnost vyloučení zmocněnce ze zastupování výslovně neupravuje. Řeší pouze situaci, kdy se zmocněnci nedaří doručovat písemnosti, pro niž v § 33 odst. 4 správního řádu zakotví možnost ustanovit takovému zmocněnci opatrovníka. Podle zmiňovaného ustanovení ovšem žalovaný v řešeném případě nepostupoval; vyšel ze skutečnosti, že zastoupení zmocněncem pobývajícím v zahraničí je

obecně úkonem odporujícím smyslu a podstatě zastoupení, kterým je zneužíváno právo na zastoupení podle § 33 správního řádu.

26. Právě možné zneužití práva bylo důvodem pro postup správních orgánů v této posuzované věci. Koncept a výklad neurčitého právního pojmu „zneužití práva“ byl rozveden např. v rozsudku NSS ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, v němž soud konstatoval, že „[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“

27. V citovaném rozsudku NSS čj. 1 Afs 107/2004-48 bylo rovněž zdůrazněno, že institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato – ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, odpovídá dikci právního předpisu, avšak je zároveň pocíťováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společnosti újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití. Zákaz zneužití práva však musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.

28. NSS v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81, o nějž žalovaný opírá svou procesní stanovisko, zdůraznil, že celý právní řád je ovládán ústavním principem obecné svobody jednání jednotlivce; každý může činit vše, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Výchozí svoboda jednání jednotlivce nalézá svých hranic nejenom v zákonem stanovených případech, ale také, jak dovodil Nejvyšší správní soud i Ústavní soud, v krajních případech zneužití práva [srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 1 Afs 107/2004-48, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/04 ze dne 6. 9. 2005, publikovaný pod sp. zn. N 171/38 ve Sbírce nálezů ÚS č. 367), <http://nalus.usoud.cz>]. NSS k tomu dodal, že jednání směřující ke zneužití práva musí být dostatečně prokázáno. V takovém případě pak rozhodující subjekt nemusí poskytnout právnímu jednání účastníka řízení ochranu a nepřizná mu účinky.

29. Zneužít lze i práv procesních [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 29 Nd 201/2008, publikované pod č. 2/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, www.nsoud.cz, nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-

74, č. 2099/2010 Sb. NSS nebo náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 83/96 ze dne 25. 9. 1996 (N 87/6 Sb. NU 123; 293/1996 Sb.). Z uvedeného NSS dovedl, že zneužití může být rovněž právo na zastoupení; v takovém případě nemusí správní orgán výjimečně účinky zastoupení akceptovat. Vždy však bude nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu.

30. Právě tyto podmínky byly naplněny i v nyní posuzované věci. Správní orgány musí respektovat právo účastníka řízení na zastoupení. Jedině tehdy, pokud bude spolehlivě doloženo, že v daném konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, nemusí být takovému zastoupení přiznány účinky. Nutno zdůraznit, že takový postup je ryze výjimečný, musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo na zastoupení bylo v individuálním případě skutečně zneužito, že účastník řízení *de facto* nemá v úmyslu být zastoupen a že zvolením svého zástupce sleduje jiné cíle (oddálit konec řízení, dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty a podobně).

31. NSS ve výše citovaném rozsudku čj. 1 As 27/2011-81 k podstatě této problematiky uvedl, že *„volba zástupce ze vzdálené země, pokud působí, nebo bude působit komunikační problémy mezi zástupcem a správním orgánem, vyvolává pochybnosti o skutečném účelu zastoupení. To může být významným argumentem svědčícím o zneužití práva“*. NSS však zdůrazňuje, že nelze bez dalšího tvrdit, že zvolení zástupce ze zahraničí vždy představuje zneužití práva na zastoupení. Nepostačí pouhá ničím nepodložená domněnka žalovaného, že si stěžovatel zvolil zástupce z Kuvajtu s cílem zmařit a paralyzovat probíhající přestupkové řízení. Žalovaný měl dát přinejmenším stěžovateli možnost, aby sám vysvětlil důvody právního zastoupení osobou pobývajícím v Kuvajtu. Jakkoliv takové důvody jsou v případě běžných zastoupení irelevantní, zde mohou vyvrátit z kontextu věci se nabízející závěr, že jediným účelem zastoupení nebyl zájem stěžovatele o ochranu svých subjektivních práv v průběhu správního řízení, ale toliko snaha zpomalit správní řízení. NSS v citovaném rozsudku výslovně uvedl: *„Dříve než správní orgán přikročil k úvahám o případném zneužití práva, mohl zvážit i věrohodnost plné moci a např. požádat zmocnitele o ověření podpisů na této plné moci“*. I tento předpoklad byl ze strany správních orgánů v nyní posuzované věci splněn, žalobce však na výzvu správního orgánu prvního stupně nereagoval a pochybnosti o věrohodnosti plné moci nikterak neodstranil.

32. Pokud správní orgán neakceptoval zastoupení žalobce zmocněnkyní, bylo na něm, aby doložil a v rozhodnutí řádně odůvodnil, že zvolení takového zástupce v daném konkrétním případě je výrazem zneužití práva (přiměřeně srov. shora citovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 643/04). Nelze ovšem *a priori* bez dalšího tvrdit, že zvolení zástupce ze zahraničí ze své podstaty vždy představuje zneužití práva na zastoupení, pouhá ničím nepodložená domněnka žalovaného, že si žalobce zvolil zástupkyni z Indonésie s cílem zmařit a paralyzovat probíhající přestupkové řízení, by nepostačovala. Nicméně soud ověřil, že žalovaný povinnost doložit a odůvodnit svůj postup náležitě splnil, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl zcela konkrétní zjištění a důvody, které jej k popsáním závěrům vedly.

33. Žalovaný totiž zdůraznil, že bylo zjištěno, že osoba zmocněnce nebyla zvolena tak, aby řádně zastupovala pana S., nýbrž zde bylo dáno podezření ze zneužití práva. Tato skutečnost vyplývá z faktu, že fyzická osoba S. W. byla jako zmocněnec zvolena i v jiných správních

řízení jiných účastníků řízení a správní orgány i soudy v rámci soudních řízení dospěly k témuž závěru. Konkrétně k tomuto závěru dospěl Magistrát města Plzně, odbor správních činností (dále jen „magistrát“), a Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“), v souvisejícím řízení o přestupku, po jehož pravomocném projednání byly panu S. zaznamenány předmětné dva body. Pan S. se i v řízení o přestupku podle zákona o silničním provozu nechal zastupovat paní W., přičemž i v tomto řízení magistrát rovněž vyzval pana S. k doložení zmocnění s úředně ověřenými podpisy a stanovil mu k tomu lhůtu. Pan S. na tuto výzvu nereagoval a proti následně vydanému meritornímu rozhodnutí se odvolala paní W. Krajský úřad dne 2. 5. 2025 vydal rozhodnutí, jímž zamítl toto odvolání jako nepřípustné. Tedy v řízení o přestupku postupovaly správní orgány obou stupňů zcela shodně jako žalovaný a správní orgán prvního stupně v řízení, které předcházelo nyní posuzovanému a žalobou napadenému rozhodnutí. Nad rámec toho se krajský úřad mimo jiné odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 17 A 8/2024-50, jenž se v dané věci zabýval totožnou otázkou, tj. zastoupením jiného účastníka řízení právě osobou paní S. W., přičemž došel k následujícímu závěru: *„Tyto skutečnosti mohly vyvolat u správních orgánů oprávněné pochybnosti o existenci a smyslu zastoupení zmocněncem ze zahraničí. V takové situaci byl správní orgán dle názoru soudu oprávněn vyzvat žalobkyni k odstranění těchto pochybností např. způsobem, který zvolil, tj. k předložení ověřené plné moci a ke sdělení, jak může uvedený zmocněnec řízení zefektivnit. Celý postup správního orgánu je tak podle názoru zdejšího soudu v souladu s postupem doporučeným ve zmiňovaném rozsudku NSS čj. 1 As 27/2011-81, a je také v souladu se zákonem.“*

34. Žalobce mohl být zkrácen na svých procesních právech fakticky pouze tím, že správní orgány napadené rozhodnutí nedoručovaly jeho zmocněnkyni, ale přímo jemu. Nicméně pokud se žalobce řádně seznámil s obsahem rozhodnutí o odvolání a následně podal včasnou správní žalobu, nelze hovořit o tom, že by byl zkrácen na svých procesních právech. Skutečnost, že odvolání podané jeho zmocněnkyní nebylo věcně projednáno, ale bylo zamítnuto jako podané neoprávněnou osobou, se jistě práv žalobce dotýká, nicméně soud má za to, že toto dotčení má svůj původ právě v tom, že žalobce na výzvu správního orgánu plnou moc nedoplnil, ač tak učinit mohl, respektive ze spisu nevyplývají žádné objektivní či jiné okolnosti, které by bylo možno považovat za důvod žalobcovy nečinnosti ve vztahu k výzvě. Namítá-li žalobce, že se z napadeného rozhodnutí nedozvěděl konkrétní důvody, v nichž správní orgány spatřují zneužití práva, není tato námitka důvodná, protože tím důvodem bylo zjištění správního orgánu, že fyzická osoba S. W. byla jako zmocněnkyně zvolena i v jiných správních řízeních jiných účastníků řízení a správní orgány i soudy v rámci soudních řízení dospěly k témuž závěru.

35. Jednání žalobce se tak podle názoru městského soudu může jevit do jisté míry jako účelové s cílem dosáhnout marného uplynutí prekluzivní lhůty dříve, než bude řízení o přestupku pravomocně skončeno. Žalobce využil svého práva na zastoupení v přestupkovém řízení a z důvodu procesní taktiky si zvolil zmocněnkyni z Indonésie. Zastoupení účastníka řízení zmocněncem ze zahraničí je přípustné, neboť každý má právo zvolit si zástupce pro řízení podle své volné úvahy, nehledě na státní příslušnost či místo trvalého pobytu zmocněnce. Pouze ve výjimečných případech, kdy je nepochybné, že v konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, není povinen přiznat takovému zastoupení účinky. V posuzovaném případě žalovaný zneužití práva dostatečně odůvodnil a byl to sám žalobce, kdo tím, že zůstal v řízení pasivní v reakci na konkrétní a odůvodněnou výzvu správního

orgánu obsahující i náležité poučení, neodstranil pochybnosti správních orgánů o důvodném podezření ze zneužití práva. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným bylo posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který neakceptoval zastoupení žalobce zmocněnkyní z Indonésie, soud posoudil zcela shodně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž skutková stránka věci byla a je mezi stranami nesporná a žalovaný byl oprávněn podané odvolání jako nepřípustné zamítnout s odkazem na ustanovení § 92 odstavec 1 správního řádu.

Závěr a náklady řízení

36. Soud ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

37. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2026

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu